

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: a) **Gordon Gekko invest s.r.o.**, IČO: 28019067,
se sídlem Třebízského 210/27, 353 01 Mariánské Lázně,
b) **Diagelev center s.r.o.**, IČO: 05778891,
se sídlem Třebízského 210/27, 353 01 Mariánské Lázně,
obě zastoupeny JUDr. Karlem Seidlem, Ph.D., advokátem,
se sídlem Jiráskova 1343/2, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,**
se sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

za účasti

osob 1) **JUDr. Z. V.**, nar. X,
zúčastněných bytem X,
na řízení: 2) **V. P.**, nar. X,
bytem X,
zastoupen opatrovníkem Mgr. Alešem Vackem, advokátem,
se sídlem Martinská 608/8, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2023, č. j. KK/1099/SÚ/22-7,
takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 6. 2. 2023, č. j. KK/1099/SÚ/22-7, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni ad a) a žalobkyni ad b) náhradu nákladů řízení ve výši 19 455,20 Kč, a to k rukám jejich zástupce, JUDr. Karla Seidla, Ph.D., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně brojí proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 6. 2. 2023, č. j. KK/1099/SÚ/22-7 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně ze dne 5. 9. 2022, č. j. STAV/22/3466/JF (dále též jen: „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“). Jím bylo vydáno stavební povolení na stavbu „Vestavba osobního výtahu do objektu Třebízského 210/27, Mariánské Lázně, Mariánské Lázně č. p. 210, Třebízského 27“ na pozemku st. p. č. X v k. ú. X (dále též jen: „*předmětný stavební záměr*“).
2. V žalobě je primárně tematizována otázka formy souhlasu společenství vlastníků jednotek (dále též jen: „SVJ“; v posuzované věci jde o Společenství vlastníků jednotek Třebízského 210/27 Mariánské Lázně); s provedením stavebního záměru podle § 110 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále též jen: „*StavZ*“). Kromě toho je v žalobě namítána problematika účastenství SVJ ve stavebním řízení vedeném o žádosti o vydání stavebního povolení takového stavebního záměru, jímž jsou dotčeny společné části nemovité věci spravované takovým SVJ, respektive procesního postupu správních orgánů, které nevyčkal na rozhodnutí civilního soudu o žalobě o určení neplatnosti rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek, kterým bylo mj. rozhodnuto o výstavbě výtahu.

Obsah žaloby

3. V úvodu své žaloby vyličily žalobkyně stav věci. Sdělily, že jsou vlastnicemi jednotek v bytovém domě nacházejícím se v Třebízského ulici 27 v Mariánských Lázních. Jsou tedy spoluvlastnicemi prostor v domě, ve kterém je navrhován předmětný stavební záměr. Přes příslušnou občanskoprávní úpravu však o tomto záměru nebylo spoluvlastníky domu rozhodováno. Stavebnímu úřadu byl předložen toliko zápis z jednání shromáždění vlastníků jednotek, v němž se uvádí, že výstavba výtahu (bez jakékoli specifikace) byla všemi přítomnými bez námitek odsouhlasena v souladu s nově přijatými stanovami SVJ. Toto rozhodnutí žalobkyně napadly civilní žalobou, o níž se vede pod sp. zn. 44 Cm 92/2021 řízení u Krajského soudu v Plzni. Přestože si byly žalobkyně vědomy, že jejich námitky jsou občanskoprávního charakteru, souhlasily s přerušением správního řízení do doby skončení tohoto soudního řízení o neplatnosti rozhodnutí shromáždění SVJ, což správní orgán I. stupně nejprve učinil.
4. Žalobkyně však následně nesouhlasily s tím, že správní orgán I. stupně své stanovisko změnil a ve věci rozhodl, aniž by vyčkal výsledku řízení o jejich civilní žalobě. Správní orgán I. stupně sice odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, podle něž správní orgán nemusí vyčkat na rozhodnutí soudu v dané věci. Toto rozhodnutí ale vybočilo z dřívější soudní praxe i praxe správních orgánů, podle které má být řízení přerušeno. Při takovém způsobu vyřizování občanskoprávních námitek by mohlo docházet k situaci, kdy správní orgán I. stupně sice vydá stavební povolení na základě souhlasu podle § 184a odst. 1 StavZ, nicméně následně se ukáže, že tento souhlas nebyl udělen oprávněnou osobou. Pak by neexistovala žádná možnost, jak se v rámci správního řízení bránit proti takto vydanému stavebnímu povolení. Proto dle žalobkyň musí správní orgán I. stupně vyčkat rozhodnutí soudu o občanskoprávní námitce. Sám správní orgán I.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stupně přitom dospívá k závěru, že souhlas dle 184a StavZ je náležitostí návrhu, která musí být doložena, má-li být vydáno stavební povolení.

5. Žalobkyním je známa argumentace v rozsudku NSS ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, o rozlišnosti posuzování situace podle právního stavu v době do 31. 12. 2017 a v době od 1. 1. 2018. Z důvodové zprávy k zákonu č. 225/2017 Sb., který tyto změny provedl, ale neplyne, že by zákonodárce vyslovil vůli ke změně posuzování podkladů, které předkládá stavebník spolu se svou žádostí o vydání stavebního povolení, tedy v ní není uvedeno, že by nadále mělo být přihlíženo k občanskoprávním námitkám jinak, než v období do 31. 12. 2017. Pokud je stavebník povinen doložit souhlas k provedení stavebního záměru podle § 184a StavZ, pak by správnímu orgánu nemělo být jedno, zda takový souhlas byl udělen v souladu se zákonem a stanovami SVJ. Pokud by bylo zjištěno, že souhlas nebyl udělen platně, mají žalobkyně za to, že stavebník nesplnil povinnost stanovenou zákonem pro vydání stavebního povolení. Rozhodnutí SVJ bylo napadeno žalobou žalobkyň, SVJ bylo dokonce soudem uloženo, aby do jeho rozhodnutí nekonalo podle žalobou napadeného rozhodnutí, správní orgán tak měl nepochybně vyčkat s rozhodováním na rozhodnutí soudu, aby byla vyjasněna otázka, zda SVJ doložilo platný souhlas či nikoli.
6. Účastníkem správního řízení mělo být i SVJ, neboť jsou stavebním záměrem přímo dotčené společné části nemovitosti. Pokud SVJ nebylo účastníkem řízení, jedná se o procesní vadu, která vedla k tomu, že SVJ nebylo vyzváno k vyjádření se k záměrům stavebníků a ve svém důsledku se ani případná účast SVJ ani jeho vyjádření neprojednávala na schůzi shromáždění SVJ. Členové SVJ tak nemohli jakkoli vyjádřit svůj názor v rámci vnitřního vytváření vůle SVJ, která by byla následně projevena i navenek v rámci správního řízení.
7. Žalobkyně zpochybnilly správnost procesního postupu správního orgánu I. stupně, pokud se spokojil pouze s předložením souhlasu ke stavebnímu záměru podle § 184a StavZ podepsaného pověřeným vlastníkem.
8. Pokud stavební zákon předpokládá a stanovuje povinnost předložit souhlas se stavebním záměrem, neměly by správní orgány přehlížet, že je platnost předložené listiny zpochybněna v soudním řízení, neboť tím správní orgán svým postupem fakticky legalizuje protiprávní postup SVJ. V případě, kdy by se jednalo o nemovitost ve spoluvlastnictví, pak by správní orgán I. stupně vyžadoval souhlas minimálně většiny spoluvlastníků, zatímco v projednávané věci se spokojil s podpisem pověřeného vlastníka SVJ, aniž blíže zkoumal námitky žalobkyň k postupu SVJ a platnost projevu vůle za SVJ. Žalovaný nejednal v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí vydal na základě souhlasu SVJ, který nebyl platně udělen. Žalobkyně dále uvedly, že lze mít pochybnost, zda pověřený vlastník SVJ je oprávněn jednat za SVJ, pokud doba trvání jeho funkce uplynula.
9. Z věcného hlediska žalobkyně v průběhu správního řízení tvrdily, že správní orgán I. stupně nevypořádal následující námitky. Umístění stavby zkomplikuje možnost přístupu žalobkyň do společných sklepních prostor domu, zúžení společných prostor vyplývá i z projektové dokumentace. Odstranění části schodiště ztíží užívání jednotek žalobkyň, neboť neumožní stěhování nábytku či jiných rozměrných věcí. Žalobkyně se dále obávají, že chybí dostatečná hloubková izolace stavby, což zhorší kvalitu užívání jednotek.
10. Žalobkyně nesouhlasí s vypořádáním těchto námitk žalovaným, podle kterého se jedná o námitky obecného charakteru. Žalobkyně nepovažují za vypořádání námitk tvrzení žalovaného, že zásah do společných prostor nebude nepřiměřený.
11. V odvolacím řízení byly žalobkyněmi uplatněny další následující námitky. V projektové dokumentaci chybí vyhodnocení dynamického zatížení stavbou výtahu, když opěrná Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

konstrukce výtahové šachty má být instalována na existující základovou desku. V souladu s předloženými výpočty činí zatížení projektovaného výtahu a výtahové šachty 56,46 kPa, což je méně než předpokládaná nosnost existující základové desky o 200 kPa. Projektová dokumentace tak neobsahuje jakékoliv odůvodnění stanovené nosnosti základové desky o 200 kPa a chybí i jakákoliv dokumentace stavební konstrukce základové desky. Nebyl předložen výpočet pro cihlové stěny sklepení okolo předpokládané výtahové šachty v důsledku oslabení demontážní části cihlového zdiva v souladu s předloženou projektovou dokumentací. Chybí uzly zařízení přechodových můstků mezi výtahovou šachtou a podlahovými deskami, chybí uzly kovových konstrukcí projektované výtahové šachty, chybí instrukce pro výstavbu nového cihlového zdiva ve sklepení u cihlových zdí kolem předpokládané výtahové šachty, chybí informace o dispečerské službě a o automatizaci výtahu jako předávání informací v případě havarijní situace či prostředky dvoustranného spojení, chybí elektrická schémata nové rozvodné skříně, chybí rozmístění stěn výtahové šachty, chybí informace o výšce instalace tlačítek řízení, chybí popis algoritmů funkčnosti včetně funkčnosti v případě požáru, chybí informace o obsluhování výtahu, o požadovaných technických a finančních nákladech a o jejich pravidelnosti, chybí výpočet přepravní vytíženosti s provozními schopnostmi výtahů, chybí výpočet času pro cyklický pohyb výtahu, chybí popis zařízení izolace odhlučnění strojních prostor ve sklepení bytového domu. Nejsou uvedeny aplikované materiály pro odhlučnění, chybí výpočty hlukového tlaku při práci zdvižného mechanismu výtahu v sousedních prostorech sklepení. Nejsou stanoveny úrovně hlukového tlaku v dB, v oktávových pásmech frekvencí se střední geometrickou frekvencí a chybí údaje o izolaci proti vibracím použitého technologického zařízení.

12. Žalobkyně si jsou vědomy, že výše zmíněné námitky uplatnily až v odvolacím řízení, nicméně správní orgán I. stupně by měl zkoumat bezpečnost stavby při následném užívání ve všech fázích řízení z úřední povinnosti.
13. Pokud žalobkyně tvrdily zásadní nedostatky projektové dokumentace, měly být jejich námitky vypořádány věcně, nikoli způsobem, který zvolil žalovaný, a to zvláště za situace, kdy § 3 správního řádu ukládá žalovanému postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu.
14. Žalovaný ani správní orgán I. stupně neposoudil věc v potřebném rozsahu a jejich rozhodnutí nejsou věcně správné, žalobkyně mají obavu o bezpečnost stavby při jejím následném užívání.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě sdělil, že námitky prezentované žalobkyněmi jsou totožné s námitkami, které žalobkyně uplatnily ve správním řízení. Žalovaný proto plně odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že na způsobu jejich vypořádání trvá.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

16. Ve věci se vyjádřil v procesním postavení osoby zúčastněné na řízení pan JUDr. Zdeněk Veselý. Uvedl, že závěry žalovaného považuje za zcela přiléhavé, přesvědčivé a odpovídající požadavkům příslušných právních předpisů. Žalobu je třeba zamítnout jako nedůvodnou. Žaloba je zjevně šikanózní, stejně jako další obstrukční podání žalobkyně. Osobě zúčastněné na řízení není známo, z jakého důvodu žalobkyně proti výstavbě brojí, neboť ani jedna z nich byty neužívá. Výstavbou jednotek dojde ke zhodnocení všech

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jednotek v domě, a to bez jakékoli participace na financování výstavby ze strany vlastníků, kteří se k výstavbě nepřipojili.

Posouzení věci

17. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť s tím výslovně souhlasili jak žalobkyně i žalovaný.
18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). To v projednávané věci znamená, že aplikoval relevantní ustanovení StavZ, který v mezidobí pozbyl účinnosti (§ 335 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon). I podle § 331 citovaného (nového) stavebního zákona se také soudní řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Žaloba byla ve věci podána dne 13. 4. 2023, tedy před nabytím účinnosti nového stavebního zákona.
19. V prvním žalobním bodu namítly žalobkyně nesprávné právní posouzení otázky, zda byl k žádosti o vydání stavebního povolení řádně připojen souhlas k provedení stavebního záměru ze strany SVJ.
20. Podle § 110 odst. 2 písm. a) StavZ: „K žádosti o stavební povolení stavebník připojí souhlas k provedení stavebního záměru podle § 184a.“
21. Dle § 184a odst. 1 StavZ: „Není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Není-li žadatel o povolení změny dokončené stavby jejím vlastníkem, dokládá souhlas vlastníka stavby. K žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví vlastník jednotky dokládá souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo.“ Podle druhého odstavce téhož ustanovení: „Souhlas s navrhovaným stavebním záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu dokumentace, nebo projektové dokumentace.“
22. V projednávané věci se ze správního spisu podává, že žadatelé o vydání stavebního povolení (skupina celkem deseti vlastníků bytových jednotek) dokládali souhlas SVJ s provedením stavebního záměru ve smyslu § 184a StavZ prostřednictvím zápisu ze shromáždění SVJ, jež se konalo dne 18. 6. 2021. Tento zápis tvořil přílohu žádosti o vydání stavebního povolení a žadatelé na něj odkázali rovněž v reakci na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 14. 2. 2022, v níž byli mj. vyzváni k doplnění tohoto souhlasu. Podle názoru žadatelů uvedeného v jejich reakci na výzvu ze dne 7. 3. 2022 je z něj „zřejmé, že SVJ všemi přítomnými odsouhlasilo výstavbu výťahu, a to v poměru 52,98 % velikosti podlahové plochy jednotek k celkové ploše všech jednotek v domě. Shora uvedené rozhodnutí bylo schváleno nadpoloviční většinou všech členů SVJ, tedy postupem odpovídajícím stanovám SVJ.“ V samotném zápisu se přitom uvádí, že schůze se uskutečnila dne 18. 6. 2021, vlastníci bytových jednotek na ni byli řádně pozváni pozvánkou ze dne 17. 5. 2021. Shromáždění se dle zápisu zúčastnila dle prezenční listiny nadpoloviční většina vlastníků ve výši 52,98 %. Pod bodem 4 tohoto zápisu se uvádí: „Výtah výstavba výťahu byla všemi přítomnými bez námitek odsouhlasena.“ Kromě toho žadatelé předložili i prezenční listinu, ze které plyne, že žalobkyně ad a) se schůze nezúčastnila, za bytovou jednotku č. 12, kterou vlastní žalobkyně ad b) se schůze zúčastnila L. S. Současně žadatelé předložili také pozvánku na toto shromáždění v podobě e-mailové zprávy zaslané z adresy X na větší množství e-mailových adres, přičemž z jejího obsahu plyne, že součástí předpokládaného programu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

schůze dne 18. 6. 2021 má být „1. *Prezentace, kontrola plných mocí*, 2. *Zpráva za uplynulé období*, 3. *Odsouhlasení vyúčtování za rok 2020*, 4. *Kontrola posledního zápisu ze dne 17. 7. 2020*, 5. *Změna stanov „Společenství majitelů bytových jednotek“*, 6. *Opravy a úpravy domu*, 7. *Různé*.“ Následně, přílohou e-mailu ze dne 22. 3. 2022 předložil správnímu orgánu I. stupně pan Z. K. pověřený vedením SVJ řez A-A projektové dokumentace obsahující umístění výtahové šachty se svým podpisem coby vyjádřením souhlasu SVJ s tímto stavebním záměrem.

23. V reakci na oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 23. 3. 2022 obě žalobkyně sdělily prostřednictvím podání svého zástupce ze dne 11. 4. 2022, že s předmětným stavebním záměrem nesouhlasí. Poukázaly přitom na to, že dle jejich výkladu ustanovení § 1126 a § 1128 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen: „o. z.“), nedošlo k žádnému relevantnímu rozhodování spoluvlastníků domu o správě společné věci a žádné rozhodnutí ani nebylo dosud předloženo správnímu orgánu I. stupně. Zápis ze shromáždění SVJ ze dne 18. 6. 2021 nemůže být souhlasem s realizací stavby ve společných prostorách domu. Žalobkyně kromě jiného uvedly, že z pozvánky na shromáždění nebylo jasné, že se bude hlasovat o výstavbě výtahu, navíc vůbec nebyly seznámeny se základními podklady pro zásah do společných částí budovy. Podle stanov by takový zásah měl navíc být odsouhlasen jednomyslně. Postupem SVJ tak byly porušeny jak jeho stanovy, tak i občanský zákoník, který vyžaduje, aby o záležitostech neuvedených v pozvánce bylo rozhodováno za účasti a souhlasu všech vlastníků jednotek. Podle názoru žalobkyň nebyl ani oprávněný souhlas pana Z. K. se stavebním záměrem vyjádřený v jeho e-mailové zprávě ze dne 22. 3. 2022, neboť o tomto stanovisku nebylo SVJ rozhodováno. Stavebníci proto nepředložili řádný a platně odsouhlasený souhlas SVJ k realizaci stavebního záměru, protože by žádosti o vydání stavebního povolení nemělo být vyhověno. Současně žalobkyně vznesly proti předmětnému stavebnímu záměru i námitky věcného charakteru, podle nichž umístění výtahu do společných prostor zkomplikuje jejich přístup do společných sklepních prostor domu, odstranění části schodiště ztíží užívání jimi vlastněných jednotek, protože neumožní stěhování nábytku či jiných rozměrných věcí, a obavy vyjádřily žalobkyně i ohledně hlukové izolace. Ke svému vyjádření připojily žalobkyně i kopii žaloby, kterou se u Krajského soudu v Plzni domáhaly určení neplatnosti rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek uskutečněného dne 18. 6. 2021, mj. i toho, že je uvedeno pod bodem 4 zápisu, tj. o výstavbě výtahu.
24. Po provedení dvou ústních jednání (14. 4. 2022, které bylo spojeno s ohledáním na místě, a 8. 6. 2022, jehož cílem bylo hledání řešení uplatněných námitek žalobkyň) správní orgán I. stupně přerušil usnesením ze dne 10. 6. 2022, č. j. STAV/22/2312/JF, řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to do doby pravomocného skončení řízení o neplatnosti rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek týkajícího se předmětného stavebního záměru vedeného u Krajského soudu v Plzni. Správní orgán I. stupně vyšel z toho, že mu sice byl předložen jak souhlas SVJ vyznačený na situačním výkresu, tak i samotný zápis ze shromáždění SVJ, na kterém měl být záměr odsouhlasen, ale otázka, zda byl předmětný záměr odsouhlasen platně, je předmětem řízení u civilního soudu a byla uplatněna coby občanskoprávní námitka, o které si nemůže správní orgán učinit sám úsudek.
25. Vyrozměněním ze dne 3. 8. 2022, č. j. STAV/22/312, informoval správní orgán I. stupně účastníky řízení o tom, že v řízení pokračuje. Učinil tak v návaznosti na právní závěry, k nimž dospěl NSS ve svém rozsudku ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47. Podle nich není stavební úřad povinen vyčkávat výsledku soudního sporu o určení neplatnosti rozhodnutí SVJ. Spor o platnost rozhodnutí shromáždění se omezuje na řízení před civilními soudy, pro stavební řízení není jeho výsledek bezprostředně relevantní. Ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stavebním řízení lze tedy bez ohledu na případný civilní spor žádosti vyhovět a stavbu povolit, jsou-li splněny zákonné předpoklady. Je tomu tak v důsledku novelizace stavebního zákona účinné od 1. 1. 2018, protože od tohoto data již není nutné, aby k žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví byl připojen doklad o právu v podobě rozhodnutí shromáždění či smlouvy o výstavbě.

26. Po dalším procesním vývoji vydal správní orgán I. stupně stavební povolení, ve kterém na citované závěry NSS navázal a konstatoval, že mu byl předložen souhlas SVJ podle § 184a StavZ podepsaný Zdeňkem Kolumkem jakožto pověřeným vlastníkem (statutárním orgánem), a to vyznačený do výkresu z projektové dokumentace. Tato skutečnost je pro posouzení otázky, zda k žádosti o stavební povolení byly doloženy všechny podklady dle § 110 odst. 2 StavZ, plně dostačující. Jiné podklady není stavební úřad oprávněn vyžadovat, ani není důvod vyčkávat na rozhodnutí civilního soudu. K těmto závěrům se pak v rámci napadeného rozhodnutí přihlásil i žalovaný.
27. Žalobkyně pak ve své žalobě proti těmto závěrům brojí třemi dílčími námitkami: 1) rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, je zcela ojedinělým rozhodnutím, které vybočuje z dříve obecně platné soudní praxe i praxe správních orgánů, přičemž odkazují na „rozhodnutí NSS Brno 2 As 426/2018“, 2) i v posuzovaném případě měl správní orgán I. stupně vyčkat na výsledek řízení před civilním soudem, protože může být zjištěno, že stavebníky doložená povinná listinná příloha – souhlas se stavbou dle § 184a StavZ není platná, ačkoliv jde o povinnou náležitost návrhu (souhlas může být následně shledán jako neplatně udělený), a konečně 3) důvodová zpráva k zákonu č. 225/2017 Sb., kterým byl novelizován StavZ, nepodporuje závěry, k nimž dospěl NSS v citovaném rozsudku.
28. K první dílčí námitce předeseílá soud, že v rozsudku ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, řešil NSS výklad ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) StavZ ve znění účinném od 1. 1. 2018, tedy po novelizaci StavZ provedené zákonem č. 225/2017 Sb. Zatímco podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2017 podle § 110 odst. 2 písm. a) StavZ platilo, že stavebník připojí k žádosti o stavební povolení „*doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, pokud nelze tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, a je-li stavebníkem společenství vlastníků jednotek, také smlouvu o výstavbě nebo rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek přijaté podle zvláštního právního předpisu (dále jen „doklad o právu“)*“, po uvedené novelizaci ukládá citované ustanovení stavebníkovi připojit „*souhlas k provedení stavebního záměru podle § 184a [stavebního zákona]*“. Jde-li pak o žalobkyněmi zmíněný rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2020, č. j. 2 As 426/2018-49, ten vychází z právní úpravy StavZ ještě před shora uvedenou novelou. Již na podkladě tohoto zjištění je nutno konstatovat, že vyjadřuje-li se NSS v obou případech k jiné právní úpravě, tj. v dřívějším rozhodnutí k právní úpravě účinné před novelizací provedenou zákonem č. 225/2017 Sb., a v pozdějším k právní úpravě účinné po této novelizaci, není příliš překvapivé, že výklad předmětného ustanovení se v obou rozhodnutích liší.
29. Takovou situaci přitom nelze považovat za „vybočení z dosavadní praxe“, jak žalobkyně uvádějí. Jistěže platí, že dospěl-li by senát NSS při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí NSS, vznikla by mu povinnost postoupit věc rozšířenému senátu NSS, a to dle § 17 odst. 1 s. ř. s. Taková povinnost však nevzniká, pokud má odlišné právní posouzení původ ve změně aplikovaného zákona. Je třeba si v této souvislosti uvědomit, že „*normativní síla judikátu je vždy spojena s právním předpisem, který judikát vykládá*.“ (Kühn, Z. in KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha : Wolters Kluwer ČR, 2019, 1104 s., str. 114, marg. 13). Bylo by naopak přinejmenším vysoce překvapivé, pokud by i

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

při změně relevantní právní úpravy dospívaly správní orgány či soudy ke stejnému výkladu, který už by ovšem nenalézal oporu v samotném vykládaném právním předpisu. Změní-li se tedy relevantní právní úprava, musí se příslušně změnit i na ni navázaná právní praxe. Právě k takové situaci došlo v projednávané věci i ve vztahu k výkladu ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) StavZ. Správní orgány obou stupňů tedy nepochybily, když v projednávané věci aplikovaly právní názor NSS, který vychází z té podoby uvedeného ustanovení, jež je rozhodné i pro tuto věc, jakkoli se tento právní názor odlišuje od výkladu ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) StavZ ve znění před jeho novelizací. Naopak, je povinností správních orgánů rozhodovací praxi NSS respektovat.

30. Navíc neobstojí tvrzení žalobkyně o tom, že se tu jedná o ojedinělé vybočení z praxe NSS. Na závěry obsažené v rozsudku ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, navazuje další rozhodovací praxe kasačního soudu (viz např. rozsudek ze dne 24. 8. 2022, č. j. 6 As 79/2021-38 či nověji rozsudek z 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38). Není tu tedy vůbec možno hovořit o nějakém judikatorním excesu, o čemž ostatně vypovídá i to, že rozsudek byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS (č. 4359/2022 Sb. NSS).
31. Pokud jde o druhou dílčí námitku, svědčí její formulace o tom, že žalobkyně závěry, k nimž dospěl NSS ve svém rozsudku ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, plně nedoceňují. Nejprve soud připomíná, že NSS v citovaném rozhodnutí konstatoval: „[21] *Stavebník, který nemá vlastnické nebo jiné právo zapisované do katastru nemovitostí k pozemku či stavbě, na nichž chce uskutečnit stavební záměr, musel až do 31. 12. 2017 k žádosti o stavební povolení připojit doklad o právu, tedy doložit oprávněnost stavby z hlediska soukromého práva. Od 1. 1. 2018 stavebník v této situaci nepředkládá k žádosti doklad o právu, ale jen souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. (...) [25] Novelizovanou právní úpravu je třeba vykládat ve shodě s dosavadním judikатурním přístupem tak, že souhlas vlastníka pozemku nebo stavby dle § 184a stavebního zákona sám o sobě nemá soukromoprávní účinky v tom smyslu, že by zakládal oprávněnost stavby. V územním a stavebním řízení se v těchto případech rozhoduje o stavebním záměru nezávisle na tom, zda žadatel je z hlediska soukromého práva oprávněn příslušný záměr realizovat. Postačí, že má souhlas vlastníka k příslušné žádosti. Tento výklad ostatně odpovídá účelu novelizace, jak plyne z důvodové zprávy, neboť podle ní nově zavedené dokládání souhlasu vlastníka „zbytečně nezatěžuje stavební úřady ani účastníky řízení složitými civilněprávními otázkami, které nejsou pro působnost stavebních úřadů rozhodné“ (Poslanecká sněmovna, 7. volební období, 2013–2017, sněmovní tisk č. 927/0, zvláštní část důvodové zprávy, k bodu 313). [26] K výkonu práv vyplývajících ze stavebního povolení je pochopitelně i nadále třeba rovněž soukromoprávní titul; nestačí tedy, že je stavba veřejnoprávně povolena, ale musí být oprávněná i z hlediska soukromého práva. Ochranu před povolenou, ale neoprávněnou stavbou nicméně poskytují prostředky soukromého práva a civilní soudy. [27] Závisí na uvážení zákonodárce, do jaké míry se má ve stavebním řízení zkoumat, zda veřejnoprávně povolovaná stavba bude v případě realizace rovněž stavbou oprávněnou z pohledu soukromoprávního. I před odkazovanou novelizací mohly nastávat situace, v nichž bylo sice na stavbu vydáno stavební povolení, ale k výkonu práv z něj plynoucích scházel soukromoprávní titul (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 8. 2016, čj. 1 As 170/2016-36, bod 23). Proti realizaci stavby, která byla sice povolena, ale ze soukromoprávního hlediska neoprávněná, bylo již dříve nutno domáhat se ochrany u civilních soudů. Skutečnost, že zákonodárce pro účely stavebního řízení nově pokládá za dostačující souhlas vlastníka namísto dokladu o právu, nesvědčí o tom, že by novelizovaná právní úprava vykazovala nedostatky; jde o odraz záměru zákonodárce, aby se problematika oprávněnosti stavby v menší míře promítala do průběhu stavebního řízení a aby se řešení této otázky soustředilo do řízení před civilními soudy.“*

32. Z citovaného jednoznačně plyne, že souhlas vlastníka podle § 184a StavZ, který je povinnou přílohou žádosti o stavební povolení dle § 110 odst. 2 písm. a) StavZ, nemá jakoukoli „konstitutivní“ relevanci ve smyslu oprávněnosti stavby z hlediska soukromoprávního. Z hlediska veřejnoprávního pak tento souhlas toliko zajišťuje, že vlastník pozemku nebo stavby, v nyní řešeném případě SVJ, byl seznámen se záměrem, o kterém je vedeno řízení. Jedná se tu tedy „pouze“ o potvrzení splnění určitého druhu informační povinnosti. Na povinnost předložit tento souhlas proto nelze nahlížet stejně jako na povinnost předložit doklady prokazující vlastnické právo stavebníka nebo jeho právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, která plynula z ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) StavZ před novelizací provedenou zákonem č. 225/2017 Sb. Jde tu o obsahově odlišný institut zajišťující právě to, aby nebyla řízení o vydání stavebního povolení zatěžována komplikovanými soukromoprávními spory, resp. aby byla z hlediska řádného průběhu takového správního řízení vhodněji akcentována odlišnost veřejnoprávní a soukromoprávní stránky věci.
33. Právě proto NSS v rozsudku ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, dovodil, že se způsob udělení souhlasu za SVJ uplatní obecná právní úprava jednání za právnické osoby ve správním řízení, tj. dle § 30 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 21 odst. 1 o. s. ř. Za právnickou osobu bude proto zpravidla jednat člen jejího statutárního orgánu, resp. jeho předseda, v případě SVJ jde pak o výbor či předsedu, resp. pověřeného člena výboru. Stavební úřad je v konkrétním případě pochopitelně při posuzování otázky, zda je žádost o vydání stavebního povolení kompletní ve smyslu § 110 odst. 2 StavZ, povinen ověřit, zda byl souhlas skutečně udělen řádně, tj. osobou k tomu oprávněnou (k tomu viz níže). Právě proto také není možno přisvědčit obavě žalobkyně, že tím, že správní orgány v posuzované věci nevyčkaly na výsledek řízení o jejich žalobě o určení neplatnosti rozhodnutí shromáždění SVJ, vystavily se riziku, že posléze vyjde najevo, že jimi akceptovaný souhlas bude označen (rozhodnutím civilního soudu) za neplatně udělený. Tak tomu není již jen proto, že civilní soud ve svém rozhodování vůbec neřeší (a z hlediska civilní soudní pravomoci není oprávněn řešit, k tomu srov. § 7 o. s. ř.), zda souhlas podle § 184a StavZ byl nebo nebyl v konkrétním případě udělen k tomu oprávněnou osobou. Tuto otázkou jsou povinny řešit správní orgány a jejich rozhodnutí následně podléhá kognici soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Jinak řečeno: správní orgány pochopitelně mohou při řešení otázky, zda souhlas dle § 184a StavZ byl či nebyl udělen platně, pochybit. Takové případné pochybení však nemůže být předmětem civilního soudního řízení a projeví se případně při odvolacím přezkumu nadřízeným správním orgánem, případně v soudním řízení správním (viz níže).
34. Ani třetí dílčí námitku nesprávného právního posouzení soud neshledal důvodnou. Závěry, ke kterým dospěl NSS ve svém rozsudku ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, skutečně částečně vycházejí i ze znění důvodové zprávy k zákonu č. 225/2017 Sb., ale vedle toho jsou založeny i na dalších metodách výkladu (především jazykovém, teleologickém a systematickém). Je přitom třeba zdůraznit, že důvodová zpráva nepředstavuje závazné či dokonce výlučné vodítko pro výklad právní normy, ale jde o jeden z pramenů při provádění tzv. historického výkladu, při němž se hledá vůle zákonodárce spojená s vykládanou normou. Zpochybňovat pak autoritativní a komplexní výklad konkrétní právní normy provedený vrcholným soudem povoláním k zajišťování jednoty a zákonnosti rozhodování (§ 12 odst. 1 s. ř. s.) toliko citací jiné části důvodové zprávy, než na kterou sám soud odkazuje, notabene té, která se věnuje soukromoprávní stránce věci, nikoli stránce veřejnoprávní, o kterou jde v posuzovaném případě (a v případě řešeném NSS v citovaném rozsudku), je nepřipadné. Žalobkyněmi citovaná pasáž Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

důvodové zprávy totiž popisuje specifický spoluvlastnický režim bytového spoluvlastnictví, ten se ale projevuje právě v tom, že pro realizaci stavebního záměru je nutné opatřit vedle veřejnoprávního titulu i titul soukromoprávní, a to v intencích soukromoprávní úpravy obsažené v občanském zákoníku. Žalobkyněmi citovaná pasáž důvodové zprávy tedy nepředstavuje žádný důvod pro odchýlení se od závěrů NSS, ale naopak lze na jejím základě konstatovat, že tyto závěry evidentně vycházejí z vůle zákonodárce.

35. Soud tedy k tomuto žalobnímu bodu shrnuje, že správní orgány ve svých rozhodnutích řádně aplikovaly právní úpravu obsaženou v § 110 odst. 2 písm. a) StavZ ve spojení s § 184a odst. 1, 2 StavZ, když vyšly z relevantního znění těchto ustanovení pro jimi vedené řízení a tuto úpravu rovněž správně vyložily ve světle judikatorních závěrů NSS obsažených v jeho rozsudku ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47. Žalobní bod proto není důvodný.
36. Ve druhém žalobním bodu zpochybnily žalobkyně, že souhlas s provedením stavebního záměru byl v posuzovaném případě udělen platně, což činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nezákonnými. Žalobkyně přitom odkázaly na své podání z 15. 8. 2022, v němž vyslovily pochybnost, zda současný pověřený vlastník je oprávněn za SVJ jednat, neboť jeho funkční období uplynulo.
37. Při vypořádání tohoto žalobního bodu lze částečně navázat na to, co bylo konstatováno shora. Soud již dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly správně, pokud akceptovaly souhlas s provedením stavebního záměru podle § 110 odst. 2 písm. a) StavZ ve spojení s § 184a odst. 1, 2 StavZ ze strany SVJ v podobě projevu vůle statutárního orgánu tohoto SVJ. V tomto žalobním bodu však žalobkyně argumentují konkrétně proti osobě, která tento souhlas udělila, resp. zpochybňují její oprávnění tento souhlas udělit.
38. Podle § 30 odst. 1 správního řádu: *„Jménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona.“*
39. Dle § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř.: *„Za právnickou osobu jedná člen statutárního orgánu; tvoří-li statutární orgán více osob, jedná za právnickou osobu předseda statutárního orgánu, popřípadě jeho člen, který tím byl pověřen; je-li předsedou nebo pověřeným členem právnická osoba, jedná vždy fyzická osoba, která je k tomu touto právnickou osobou zmocněna nebo jinak oprávněna.“* Podle pátého odstavce věty první téhož ustanovení: *„Každý, kdo jedná za právnickou osobu, musí své oprávnění prokázat.“*
40. Podle § 1205 o. z.: *„Nejvyšší orgán společenství vlastníků je shromáždění. Statutární orgán je výbor, ledaže stanovy určí, že je statutárním orgánem předseda společenství vlastníků. Zřídí-li stanovy další orgány, nelze jim založit působnost vyhrazenou shromáždění nebo statutárnímu orgánu.“*
41. Ze správního spisu se podává, že žalobkyně ve správním řízení uplatnily námitku týkající se oprávnění pana Z. K. zastupovat SVJ v podání svého zástupce ze dne 15. 8. 2022, když upozornily na to, že jmenovaný byl pověřeným vlastníkem oprávněným jednat za SVJ zvolen naposledy na schůzi konané dne 5. 1. 2011. Od této doby do funkce zvolen nebyl, ačkoliv podle § 246 odst. 1 o. z. má být jeho funkční období nejvýše pětileté.
42. Ze správního spisu je dále zřejmé, že správní orgán I. stupně si v návaznosti na tuto námitku obstaral aktuální výpis z rejstříku společenství vlastníků jednotek, v němž byl pan Z. K. zapsán coby statutární orgán- pověřený vlastník s oprávněním zastupovat SVJ ve vztahu ke třetím osobám v plném rozsahu ve vazbě na předmět činnosti. Zmíněnou námitku pak správní orgán I. stupně vypořádal ve svém rozhodnutí (str. 10) následujícím

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

způsobem: „Při posouzení otázky, kdo je oprávněn za SVJ udělit souhlas (přičemž dle výše uvedené judikatury tento souhlas uděluje – ve smyslu podepisuje – statutární orgán, zpravidla tedy předseda SVJ), vycházel stavební úřad ze zápisu v obchodním rejstříku, kde je jako statutární orgán uveden pověřený vlastník: Z. K., který jedná za SVJ samostatně. Tuto skutečnost přitom také aprobuje metodika Ministerstva pro místní rozvoj označená jako „Souhlas vlastníka podle § 184a stavebního zákona“: „...podpis na situační výkres v případě bytového spoluvlastnictví uvede správce nebo statutární orgán. Potřebné o statutárním orgánu, jeho členech s uvedením způsobu, jak za právnickou osobu jednají, lze ověřit v rejstříku společenství vlastníků jednotek podle zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob.“ V případě zápisů ve veřejných rejstřících přitom platí princip materiální publicity zakotvený v § 8 zákona č. 304/2013 Sb. Stavební úřad proto není oprávněn přezkoumávat, zda byl statutární orgán řádně zvolen, znovujmenován či jiné obdobné skutečnosti. Pro stavební úřad je proto relevantní toliko zápis v obchodním rejstříku. Osobou zapsanou v obchodním rejstříku je přitom právě pan Z. K., který podepsal také příslušný výkres z projektové dokumentace. Stavební úřad proto dospěl k závěru, že výkres obsahující souhlas podle § 184a stavebního zákona byl pro účely tohoto řízení udělen řádně oprávněnou osobou.“ V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně již nebyla tato otázka akcentována, odvolací argumentace byla směřována jinak, pročez napadené rozhodnutí se této otázce nevěnuje.

43. Z citované pasáže odůvodnění jeho rozhodnutí tedy lze uzavřít, že se správní orgán I. stupně při zodpovězení otázky, zda byl pan Z. K. skutečně oprávněn udělit za SVJ souhlas k provedení stavebního záměru dle § 184a StavZ, resp. zda byl v dané době statutárním orgánem SVJ, spokojil se zjištěním, zda byl v dané době zapsán jako jeho statutární orgán ve výpisu z rejstříků společenství vlastníků jednotek (nikoli tedy v obchodním rejstříku, jak nesprávně uvádí). Odvolává se přitom na princip materiální publicity. Ten poskytuje ochranu dobré víře takových třetích osob, které jednají v souladu se zapsaným stavem, tj. v to, že osoby oprávněné jednat za právnickou osobu zapsané ve veřejném rejstříku mohou právnickou osobu skutečně zavazovat. Současně je ovšem třeba zdůraznit, že zápis do veřejného rejstříku, tedy i do rejstříku společenství vlastníků jednotek má pouze deklaratorní charakter. Zápis do rejstříku tedy není konstitutivní právní skutečností, oprávnění k výkonu funkce jím tedy nevzniká a jeho výmazem nezaniká. Konstitutivní právní skutečností je příslušné povolání do funkce, resp. její zánik v závislosti na konkrétní úpravě poměrů příslušné právnické osoby, a to jak zákonné, tak vnitřní.
44. Za takové situace je nutno dovodit, že správní orgán, který posuzuje otázku, zda byl souhlas s provedením stavebního záměru podle § 184a StavZ platně udělen osobou k tomu oprávněnou, vychází primárně ze zápisu v příslušném rejstříku. Není-li v rejstříku zapsaný stav zpochybněn, skutečně nemusí správní orgán sám ze své úřední povinnosti pátrat po tom, zda zápis odpovídá skutečnosti. Pokud je však zapsaný stav ve správním řízení zpochybněn, je povinností správního orgánu se s takovou námitkou vypořádat (§ 68 odst. 3 správního řádu). V takovém případě se však správní orgán nemůže spokojit jen s konstatováním zapsaného stavu s odkazem na zásadu materiální publicity, ale je povinen se zabývat otázkou oprávněnosti konkrétní osoby zastupovat příslušnou právnickou osobu jako její statutární orgán. Správní řád v § 30 odkazuje při řešení otázky, kdo je oprávněn jednat za právnickou osobu na občanský soudní řád. Ten přitom v § 21 odst. 5 stanoví, že každý, kdo jedná za právnickou osobu, je povinen své oprávnění prokázat. Této povinnosti pak koresponduje i povinnost správního orgánu oprávnění konkrétní osoby, která za právnickou osobu jedná a své oprávnění prokazuje, náležitě vyhodnotit. Přitom se pochopitelně nelze spokojit jen s odkazem na zápis v příslušném rejstříku, protože ten, jak bylo výše uvedeno, nemá konstitutivní charakter. V případě nesouladu mezi stavem Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zapsaným a skutečným by se pak nebylo možno stavu skutečného proti zapsanému dovolat. K obdobným závěrům ostatně dospěla i civilní judikatura ve vztahu k § 21 o. s. ř. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 5. 2006, sp. zn. 20 Cdo 552/2006), a jelikož toto ustanovení jsou povinny aplikovat na základě odkazu obsaženého v § 30 správního řádu i správní orgány, není důvod, proč by neměly být relevantní v prostředí správního řízení.

45. Z řečeného tedy plyne, že soud se neztotožňuje se správním orgánem I. stupně, pokud ve svém rozhodnutí vychází z toho, že není oprávněn zkoumat, zda osoba jednající za právnickou osobu, je skutečně k jejímu zastupování oprávněna, a to nad rámec zápisu v příslušném rejstříku. V projednávané věci bylo zástupčí oprávnění pana Z. K. žalobkyněmi relevantně zpochybněno. Jakkoli tedy zápis v rejstříku společenství vlastníků jednotek svědčil o tom, že pan Z. K. je statutárním orgánem SVJ, bylo povinností správního orgánu I. stupně jej v intencích § 21 odst. 5 o. s. ř. ve spojení s § 30 odst. 1 správního řádu vyzvat, aby své zástupčí oprávnění v návaznosti na obsah uplatněné námitky prokázal. Způsob, kterým by tak učinil, pak měl správní orgán I. stupně také odpovídajícím způsobem vyhodnotit.
46. Tím, že správní orgán I. stupně takto nepostupoval, zatížil svůj postup procesní vadou. Jelikož akceptoval, aby byl souhlas k provedení stavebního záměru dle § 110 odst. 2 písm. a) StavZ udělen za SVJ osobou, jejíž oprávnění toto SVJ zastupovat bylo zpochybněno, aniž by postupem podle § 21 odst. 5 o. s. ř. za použití § 30 odst. 1 správního řádu takovou osobu vyzval k prokázání svého zástupčího oprávnění a tuto otázku následně vyhodnotil, postupoval nesprávně. Protože současně platí, že souhlas k provedení stavebního záměru podle § 184a StavZ je dle § 110 odst. 2 StavZ povinnou přílohou žádosti o stavební povolení, jedná se tu o takovou procesní vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Bez uvedeného souhlasu by totiž nemohlo být stavební povolení nakonec vydáno.
47. Tento žalobní bod je proto důvodný.
48. Dále se soud zabýval třetím žalobním bodem. V něm žalobkyně namítly, že účastníkem správního řízení mělo být i SVJ. Protože s ním však jako s účastníkem jednáno nebylo, nemohlo se ani ke stavebnímu záměru vyjádřit, záměr ani nebyl projednán uvnitř SVJ, takže ani jeho členové nemohli k tomuto záměru jakkoli vyjádřit svůj názor při vytváření vnitřní vůle SVJ, která by byla následně ve správním řízení projevena navenek.
49. Soud nejprve uvádí, že žalobkyně mylně ve své argumentaci poukazují na vymezení účastníků řízení obsažené v § 94k StavZ. V něm je totiž upraveno účastenství ve společném územním a stavebním řízení. To se však v posuzované věci nevedlo, protože probíhalo stavební řízení upravené v § 108 - § 114 StavZ. Okruh účastníků stavebního řízení je vymezen v § 109 StavZ. Společenství vlastníků jednotek v něm jako účastník stavebního řízení výslovně stanoveno není. Do 31. 12. 2012 však SVJ účastníkem stavebního řízení bylo dle § 109 odst. 1 písm. g) StavZ, který stanovil: „*Účastníkem stavebního řízení je společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu ve stavebním řízení, které se týká domu nebo společných částí domu anebo pozemku; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.*“ Vypuštění této úpravy bylo provedeno s účinností od 1. 1. 2013 zákonem č. 350/2012 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 350/2012 Sb. (tisk Poslanecké sněmovny č. 573/0 z roku 2011) k tomu uvádí (podtržení připojil soud): „*V § 109 jsou vymezeni účastníci stavebního řízení. To znamená pouze toho správního řízení, které je zahájeno dnem, kdy žádost o vydání stavebního povolení dojde stavebnímu úřadu. Ve stavebním řízení se neřeší věci, o kterých bylo pravomocně rozhodnuto v územním řízení (popř. v uzavřené a účinné veřejnoprávní smlouvě* Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

upravující umístění stavby, v regulačním plánu nabrazujícím územní rozhodnutí, popřípadě v územním souhlasu). (...) Praxe ukázala, že samostatné vymezování společenství vlastníků jednotek jako účastníka stavebního řízení je nejen nadbytečné, ale i zavádějící. Postavení společenství vlastníků jednotek ani vlastníků jednotlivých jednotek jako účastníků řízení tím není omezeno. Společenství nebo vlastníci jednotek mohou být účastníky řízení jako stavebníci, vlastníci jednotek jsou účastníky jako „vlastníci stavby“ nebo jako sousedé. Případnou administrativní náročnost při doručování velkému počtu účastníků řízení u domů s mnoha jednotkami lze řešit s použitím § 144 správního řádu o řízení s velkým počtem účastníků.“

50. Z toho plyne, že ani zákonodárce nemínil provedenou novelizací vyloučit možnost, aby SVJ byla účastníkem stavebního řízení. Jejich účastenství však již pro příště nemělo být automaticky založeno formálně zákonem, ale mělo vyplývat z materiálního hlediska: SVJ mělo být účastníkem stavebního řízení tehdy, pokud v daném řízení vystupovalo v relevantním postavení, ať už v pozici stavebníka, vlastníka stavby či souseda. I následující praxe prokázala, že účastenství SVJ není ani podle úpravy stavebního řízení po 1. 1. 2013 vyloučeno. NSS ve svém rozsudku ze dne 25. 8. 2020, č. j. 2 As 426/2018-49, účastenství SVJ ve stavebních řízeních vedených o záměrech, které se mohou dotýkat společných částí domu či domu jako celku, dovodil, a to třeba i vedle účastenství samotných vlastníků (srov. bod 30 citovaného rozsudku).
51. Podle názoru soudu byly i v projednávané věci splněny podmínky účastenství SVJ, a to podle § 109 písm. b) StavZ. Podle něho platí: „Účastníkem stavebního řízení je vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem.“ Při tom je třeba zohlednit, že SVJ je právnickou osobou *sui generis* zřizovaná výlučně pro správu společných prostor (srov. § 1194 o. z.), která má vlastní právní osobnost i svéprávnost, jakkoli omezenou na stanovený předmět činnosti (srov. § 1195 odst. 1 o. z.). Judikatura civilních soudů přitom dovodila, že SVJ při zajišťování správy domu a pozemku, za niž odpovídá, nejedná z pouhého pověření vlastníků jednotek, ale vykonává svá práva a povinnosti, „jako by samo byla vlastníkem“ (k tomu srov. rozsudek NS ze dne 3. 4. 2018, č. j. 26 Cdo 3553/2017-112). Nejvyšší soud proto dovodil oprávnění SVJ podat žaloby ve věcech správy společných částí domu a pozemku, ačkoliv sám o. z. v těchto věcech přiznává aktivní legitimaci výlučně vlastníkům jednotek. Tyto závěry se přitom promítají i do praxe správní justice. Ta již dovodila, že jestliže zákonodárce uložil SVJ určité povinnosti vztahující se ke správě společných částí domu, je třeba mu též poskytnout příslušná procesní práva, aby se mohlo domáhat ochrany hmotných práv (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2014, č. j. 4 As 149/2013-31). Obdobně jako v civilním právu je proto třeba SVJ přiznat za určitých okolností procesní práva, která StavZ přiznává jen vlastníkům či osobám s jiným věcným právem. Platí to tehdy, může-li realizace stavebního záměru, o který jde, přímo zasáhnout společné části domu či pozemku, které společenství *ex lege* spravuje (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2022, č. j. 10 As 26/2021-50). V nyní řešené věci přitom není sporu o tom, že se vestavba osobního výtahu dotkne i společných částí domu (viz popis stavby v rozhodnutí správního orgánu I. stupně), pročez správní orgány měly se SVJ jednat jako s účastníkem stavebního řízení podle § 109 písm. b) StavZ. Připomenout možno, že za správné určení okruhu účastníků je zodpovědný správní orgán, který řízení vede. Jak připomněl NSS ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013-25: „Tento správní orgán odpovídá za to, že jako s účastníky správního řízení bude jednáno se všemi osobami, s nimiž tak jednáno být mělo, neboť jim právo účastníka řízení ze zákona svědčilo (materiální a objektivní pojetí účastenství). Správné určení okruhu účastníků řízení totiž představuje jednu z esenciálních náležitostí pro řádný – zákonný – průběh správního řízení a následně i zákonnost správního rozhodnutí.“ Nezajistily-li tedy v posuzované věci správní orgány, aby se

stavebního řízení zúčastnilo i SVJ, porušilo své zákonné povinnosti a svůj procesní postup zatížily vadou.

52. Ne každá vada v procesním postupu správních orgánů musí nutně vést ke kasaci napadeného rozhodnutí. Správní řád v § 89 odst. 2 stanoví, že k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí správními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Ačkoliv po dlouhou dobu nebylo toto pravidlo upraveno v soudním řádu správním [vyjma v souvislosti s možným rozhodnutím bez jednání pro podstatné porušení procesních předpisů v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], judikatura i doktrína přesto dovodila, že i při soudním přezkumu rozhodnutí správních orgánů vede ke kasaci napadeného rozhodnutí jen taková vada v procesním postupu, která mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. V současné době je toto pravidlo již obsahem § 75 odst. 3 s. ř. s. Je tedy nutné zabývat se otázkou, zda tato vada v postupu správních orgánů obou stupňů byla právě takovou vadou, která může odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí. Ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 5 As 24/2010-97, dospěl NSS k závěru, podle něhož je „*povinností správních orgánů po celou dobu správního řízení (tzn. i povinností žalovaného v odvolacím řízení) ověřovat okruh účastníků řízení a jednat jako s účastníkem s tím, komu toto postavení svědčí. Pokud tak žalovaný neučinil, porušil předpisy o správním řízení způsobem, který mohl mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.*“ Lze tedy uzavřít, že nesprávné vymezení okruhu účastníků správního řízení je takovou procesní vadou, která může mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Proto může taková vada odůvodnit i kasaci tohoto rozhodnutí.
53. Soud však musel ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu zodpovědět otázku jeho přípustnosti. Nelze totiž přehlédnout, že námitku tvrdící porušení procesní práv konkrétního účastníka řízení (SVJ) vznáší jiný účastník daného řízení, jakkoli jde také o členy SVJ. Přitom však platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu není pomyslnou *actio popularis*, nelze se jí domáhat obecné ochrany zákonnosti, ani práv třetí osoby, ale zásadně toliko ochrany vlastních veřejných subjektivních práv žalobce. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí (podtržení připojil soud): „*Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“ Je tedy nutné zabývat se otázkou aktivní procesní legitimace žalobkyň ve vztahu k uplatnění tohoto žalobního bodu.
54. Soud přitom vyšel ze shora již nastíněné koncepce SVJ coby právnické osoby *sui generis*, která má nejen právní osobnost, ale i (věcně omezenou) svéprávnost. SVJ nelze zaměňovat ani s jeho personálním substrátem, ani s jednotlivými vlastníky jednotek. Jde o samostatnou právnickou osobu odlišnou od vlastníků jednotek. Nemůže být sporu o tom, že bytové spoluvlastnictví vytváří velmi složitý komplex právních a faktických vztahů, které vycházejí ze samotného charakteru předmětu tohoto vlastnictví, pročez existují logicky i mezi právy jednotlivých vlastníků jednotek a SVJ pomyslná styčná místa. Vznikne-li v této oblasti konflikt mezi zájmy vlastníků jednotek a SVJ, bude namíste jej řešit s ohledem na okolnosti konkrétní situace. Platí však, že správa společných částí je kompetencí SVJ, přičemž vlastník jednotky je povinen výkon práv a povinností SVJ spojených se správou společných částí domu strpět (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2011, č. j. 1 As 38/2011-146), přičemž sama skutečnost, že třeba i nesouhlasí se způsobem, kterým SVJ miní svou kompetenci realizovat, ještě sama o sobě nezakládá jeho samostatné účastenství ve správním řízení. Jinými slovy řečeno: skutečnost, že účastníkem určitého

stavebního řízení je SVJ, ještě sama o sobě neznamená, že právo účasti v takovém řízení mají i všichni vlastníci jednotek. Toto právo musí být založeno samostatně jak pro SVJ, tak pro účastníky řízení splněním příslušných zákonných předpokladů. V praxi tak může dojít k situaci, kdy účastníkem řízení bude jen SVJ, případně jen (vybraní) vlastníci jednotek, nebo jak SVJ, tak i vlastníci jednotek. Nebude-li však právní úprava svědčit účastenství (konkrétního) vlastníka jednotek, bude na něm, aby svá práva ve vztahu k SVJ hájil prostředky k tomu určenými, např. hlasováním na shromáždění, nebo prostřednictvím řízení před civilním soudem (např. prostřednictvím žaloby na členy výboru SVJ), nikoli usilováním o výkon účastnického práva ve správním řízení.

55. V posuzovaném stavebním řízení přitom vyplývalo účastnické právo SVJ z § 109 písm. b) StavZ právě na základě toho, že stavební záměr (vestavba výtahu) se dotýká společných částí domu. Jde tedy o věc, která náleží do správy společných částí domu, a proto její výkon spadá do kompetence SVJ. Právě jeho statutární orgány by měly hájit právo SVJ na účast v daném řízení. Nejde však o právo, které by měly hájit žalobkyně, neboť se tu nejedná o jejich veřejná subjektivní práva. Samy žalobkyně totiž účastnicemi stavebního řízení byly a bylo tak s nimi jednáno. Svá veřejná subjektivní práva tedy v daném řízení hájit mohly (a také tak činily). Jejich veřejná subjektivní práva tedy postupem správních orgánů porušena nebyla. Ostatně, z textace žalobního bodu je patrné, že žalobkyním se ani nejedná o ochranu veřejného subjektivního práva svého ani veřejného subjektivního práva svědčícího SVJ. Neúčast SVJ ve správním řízení namítají toliko s odkazem na to, že nemohly projevit svůj názor na stavební záměr na schůzi shromáždění vlastníků jednotek, a nemohly se tak podílet na utváření vnitřní vůle SVJ k tomuto záměru. Žalobkyně se tedy v podstatě touto žalobní námitkou domáhají ochrany svých (soukromých) práv vůči SVJ, resp. jeho orgánům. K tomu však neslouží ani správní řízení, ani soudní řízení správní. Žalobkyně mohou k ochraně těchto svých práv využít prostředky civilního práva, jak už o nich byla řeč výše.
56. Lze tedy uzavřít, že tento žalobní bod soud vyhodnotil jako nepřípustný, neboť žalobkyně nejsou aktivně procesně legitimovány k ochraně veřejných subjektivních práv náležejících SVJ.
57. Konečně se soud zabýval čtvrtým žalobním bodem, v němž žalobkyně namítly, že jejich věcné námitky nebyly správními orgány řádně vypořádány. Pokud jde o ty, které vznesly v řízení před správním orgánem I. stupně, mají za to, že byly vypořádány jen obecně, ačkoliv uvedly zcela přesně, čeho se obávají. Jde-li pak o ty, které uplatnily až v odvolacím řízení, mají za to, že měly být řádně vypořádány, přestože byly uplatněny až po koncentraci správního řízení.
58. Řádné vypořádání námitek účastníků řízení je esenciální součástí odůvodnění rozhodnutí správního orgánu (§ 68 odst. 3 správního řádu). Závažné deficity nebo dokonce absence byť implicitního vypořádání řádně uplatněných námitek má za následek nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
59. Soud se nejprve zabíral okruhem těch námitek, které žalobkyně uplatnily již v řízení před správním orgánem I. stupně. Tyto námitky byly správním orgánem I. stupně postupně vypořádány na str. 8 – 9 jeho rozhodnutí. Nelze tedy se žalobkyněmi souhlasit již v tom, že by je správní orgán I. stupně toliko označil za obecné a s tím ve svém odůvodnění ustal. Soud naopak zjistil, že se ke každé z těchto tří námitek správní orgán I. stupně vyjádřil, přičemž uvedl přezkoumatelné důvody, z nichž je patrné, proč je nepovažuje za důvodné. Protože je soud vázán při svém přezkumu mezemi uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a žalobkyně nenapadly věcný způsob samotného vypořádání těchto svých Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

námitek, nemůže se soud dále zabývat tím, zda je dané vypořádání zákonné. Lze však konstatovat, že tyto námitky byly přezkoumatelně vypořádány.

60. Jde-li pak o námitky, které žalobkyně uplatnily až v odvolacím řízení, je nutno předeslat, že podle § 82 odst. 4 věta první správního řádu platí: „*K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*“ Žalobkyně uvádějí, že jim je toto ustanovení a jeho smysl znám, jejich námitky přesto měly být vypořádány s ohledem na bezpečnost stavby a povinnost správního orgánu postupovat v intencích § 3 správního řádu.
61. Žalobkyním lze přisvědčit potud, že koncentrace správního řízení upravená v § 82 odst. 4 správního řádu nezavazuje správní orgán povinnosti přihlédnout ke skutečnostem, které jsou do správního řízení vneseny až v odvolání či v průběhu odvolacího řízení. Především je tomu tak tehdy, když příslušná speciální procesní úprava určitého typu řízení koncentraci podle § 82 odst. 4 správního řádu vylučuje (např. jde o přestupkové řízení, srov. § 97 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Avšak ani v těch řízeních, v nichž se koncentrace podle citovaného ustanovení uplatní, nezavazuje správní orgány povinnosti přihlížet k ochraně zákonnosti a veřejného zájmu, pokud se nové důkazy, návrhy či námitky týkají těch aspektů věci, ke kterým musí správní orgány přihlížet z úřední povinnosti.
62. Právě to je zřejmě eventualita, na kterou žalobkyně míří, neboť nečiní sporným, že ve stavebním řízení se ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu použije. Je však třeba konstatovat, že žalobkyně ve svém žalobním bodu sice uvádějí, že své námitky považují za takové, že se dotýkají veřejného zájmu, ale toto své stanovisko už nijak nevysvětlují. Porovnáním obsahu žaloby a příslušné části odvolání žalobkyň proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud zjistil, že žalobkyně do žaloby převzaly pouze výčet svých námitek, které jsou velmi podrobné a detailní, ale *prima facie* z nich nevyplývá, že by se v nich mělo jednat o věc veřejného zájmu, bezpečnosti či jiných skutečností, ke kterým jsou správní orgány povinny přihlížet z úřední povinnosti.
63. Soud přitom není oprávněn za žalobkyně jejich argumentaci domýšlet, dotvářet, či jinak sám hledat důvody, kterými by bylo možno žalobní tvrzení podepřít. Takovým postupem by přebíral funkci žalobcova advokáta, což je nepřijatelné (viz rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Soud tedy není oprávněn posuzovat každou žalobkyněmi zmíněnou dílčí námitku vysoce technického charakteru a postupně sám pátrat po tom, zda jde o námitku důvodnou či nikoli. Žalobkyně měly ve své žalobě vyložit, zda považují všechny tyto námitky (případně jen některé z nich) za natolik zásadní, že se dotýkají veřejného zájmu (případně kterého), resp. např. ohrožují bezpečnost provozu vestavby výtahu či realizace této vestavby a proč. Pak by bylo možné tuto žalobní argumentaci náležitě přezkoumat.
64. Jde-li pak o tvrzení, kterým žalobkyně zdůvodňují, že neměly včas k dispozici projektovou dokumentaci, vysvětlil již v napadeném rozhodnutí žalovaný, že žalobkyně měly projektovou dokumentaci k dispozici od 21. 4. 2022 (což konstatují v žalobě samy žalobkyně), přičemž správní orgán I. stupně své rozhodnutí vydal až dne 5. 9. 2022, tedy až téměř za čtyři měsíce. Všechny námitky, které by žalobkyně v tomto pomyslném časovém okně uplatnily, by byly učiněny v rámci zachované koncentrační lhůty. Soud má za to, že žalobkyně tedy měly vytvořen dostatečný časový prostor i pro využití odborné pomoci a uplatnění svých námitek. Ostatně, pokud by tomu tak nebylo, mohly žalobkyně

správní orgán I. stupně požádat o prodloužení doby k vyjádření. Ani tento žalobní bod proto soud nepovažuje za důvodný.

Závěr a náklady řízení

65. Soud shledal žalobu důvodnou v jednom uplatněném žalobním bodě. Proto výrokem I. tohoto rozsudku dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s. V dané věci to znamená, že žalovaný si učiní úsudek o tom, zda byl v rozhodné době pan Z. K. oprávněn zavazovat SVJ, zda tedy byl platně jeho statutárním orgánem. Nebude-li k této úvaze disponovat potřebnými podklady, ve spolupráci s účastníky řízení tyto podklady opatří (§ 3, § 50 odst. 2 správního řádu). Soud zdůrazňuje, že sám nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť je v zásadě přesvědčen, že potřebná zjištění může spolehlivě učinit žalovaný. S ohledem na ostatní účastníky řízení by proto nebylo procesně efektivní přistupovat ke kasaci prvostupňového rozhodnutí. To však nevylučuje, že žalovaný zjistí takové skutečnosti, které mu v posouzení věci budou bránit, takže bude na místě, aby sám prvostupňové rozhodnutí zrušil, případně dospěje k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval vadně, když vycházel ze souhlasu uděleného panem Z. K., přičemž pro další postup v řízení je zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezbytné [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu].
66. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníci, kteří měli ve věci plný procesní úspěch, jsou žalobkyně, neboť napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.
67. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována uhrazeným soudním poplatkem ve výši 6 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobkyň za 2 úkony právní služby: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) a sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Jelikož šlo o společné úkony při zastupování dvou žalobkyň, soud žalobkyním přiznal mimosmluvní odměnu sníženou o 20 % v souladu s § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Sazba tarifní hodnoty určená podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu činí 3 100 Kč. Soud tuto sazbu ponížil o 20 % a vynásobil ji dvěma (počtem žalobkyň). Sazba za jeden úkon právní služby v této věci tak činí 4 960 Kč. Náhrada nákladů je dále tvořena dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč pro každou ze žalobkyň, celkem tedy 1 200 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátce daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 2 335,20 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení činí 19 455,20 Kč. Soud žalobkyním nepřiznal náhradu nákladů řízení za uhrazený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť s tímto návrhem nebyly žalobkyně úspěšné.
68. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160

odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

69. Výrokem III. konečně soud rozhodl o náhradě nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. *„osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.“* V projednávaném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neukládal, a proto jim ani nemohly žádné citovaným ustanovením předvídané náklady řízení vzniknout. Soudu zároveň nejsou známy žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by přesto osobám zúčastněným na řízení přiznal náhradu nákladů řízení. Soud tak výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Plzeň 2. února 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.